

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΑΚΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ ἀρχαία φυλὴ τῶν Θρακῶν, καθ' ἣ ἀπέδειξε πρὸ πολλοῦ ἡ γλωσσολογία, ἦτο συγγενὴς τῆς ἐλληνικῆς καὶ ἐπιδεκτικὴ πολιτισμοῦ (πρὸβλ. *Tomasehek, Die alten Thraker*). Γνωστὸν δὲ εἶναι διὰ καὶ ἐπιγραφαί ἐγίνοντο μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Θρακῶν καὶ πρῶτος γνωστὸς καρπὸς τῆς ἐπιμειξίας ταύτης ἦτο ὁ μέγας Θεμιστοκλῆς, ὅπως καὶ τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα λέγει « Ἀβρῦτονον Θρηῖσσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φημι Θεμιστοκλέα ». Ὅτε δὲ κατὰ τὸν 4^{ον} π. Χ. αἰῶνα ἡ Μακεδονία διὰ τοῦ Φιλίππου ἐπεξετάθη πρὸς ἀνατολάν, τότε ἡ Θράκη ἀπῆρτισε μέρος τοῦ ἐλληνικοῦ τούτου κράτους. Ὀλίγον βραδύτερον ὁ βασιλεὺς Ἀνσίμαχος ἐν τῇ Θράκῃ ἔστησε τὸν θρόνον του. Τοσοῦτον δὲ ταχέως ἐξηλληνίσθη αὕτη, ὥστε κατὰ τὸν 4^{ον} μ. Χ. αἰῶνα, ὅτε τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος διηρέθη εἰς Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικὸν καὶ τὸ ἐν Θράκῃ Βυζάντιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Κωνσταντινουπόλις ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ Ἀνατολικοῦ, ἡ Θράκη—τότε τελείως ἐλληνική—ἔγινε μετὰ τῆς Μ. Ἀσίας τὸ κύριον ἔρεισμα τοῦ κράτους τούτου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀδιαλείπτως ὑπερήσπιζον τὴν χώραν ταύτην, μαχόμενοι πρὸς τοὺς ἀπὸ βορρᾶ κατερχομένους βαρβάρους: Πεισενέγους, Βουλγάρους κ. λ. καὶ ἔσφριον τὸν ἐλληνικὸν χαρακτῆρα τῆς χώρας ταύτης μέχρι τοῦ Αἴμου. Μόνον μετὰ τὴν Τουρκικὴν κατάκτησιν καὶ ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον 19^{ον} αἰῶνα οἱ Βούλγαροι ἠδυνήθησαν νὰ ἐγκατασταθοῦν πυκνότεροι εἰς τὴν ἑπαιθρον χώραν, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς πόλεις καὶ μάλιστα τῆς παραλίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πάντοτε καθαρῶς ἐλληνικαί. Μετὰ τὸν Ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877—8, ὅτε ἡ Βουλγαρία ἠλευθερώθη καὶ ἀπεσπάσθη διὰ τῶν ἀγώνων τῶν Ῥώσων ἀπὸ τῆς Τουρκίας, ἡ βορειότερα Θράκη ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνατολικὴ Ῥωμυλία ἀπῆρτισεν ἰδιαίτεραν αὐτόνομον ἐπαρχίαν, τὴν ὁποῖαν βραδύτερον τῷ 1886 κατέ-

Θρακία

Σούφρις

Θρακία

Κέντρ

1928

Τεύχος Α

λαβὼν ἐξ ὑφαρπαγῆς οἱ Βούλγαροι καὶ συνεχώνευσαν μετὰ τῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰμου Βουλγαρίας. Οἱ Ἕλληνες κατόπιν τούτου ἤρχισαν ν' ἀποχωροῦν ἐκεῖθεν καὶ τὸ κακὸν ἔγινε μεγαλύτερον, ὅτε μετὰ εἰκοσαετίαν ἐκινήθη μέγας κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμὸς καὶ οὗτοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν κατὰ μέγα μέρος τὴν χώραν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐπὶ 2300 ἔτη κατοκοῦν, ἐδόξαζον καὶ διὰ τοῦ αἱματός των ὑπερήσπιζον. Καὶ ἄλλη συμφορὰ ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν Θρακικὸν ἑλληνισμόν, ὅτε μετὰ τὰ πρὸ πενταετίας περίπου θλιβερά γεγρονότα τῆς Μ. Ἀσίας τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἠναγκάσθη νὰ ἐκπατρισθῇ, ἐγκαταλείπον εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τὴν μεσημβρινὴν Θράκην τὴν πέραν τοῦ Ἑβρου. Ἦδη ὁ Θρακικὸς ἑλληνισμὸς περὶωρίσθη εἰς τὴν μεταξὺ Νέστον καὶ Ἑβρου στεγνὴν δυτικὴν Θράκην. Ἀλλ' αἷς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα! Θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ διαβῶμεν τὸν Ἑβρον καὶ ἡ Θράκη ἡ ἑλληνικὴ θὰ καταλάβῃ τὰ παλαιά, τὰ φυσικά της ὅρια. Ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστεύωμεν ἀκραδάντως εἰς τοῦτο, νὰ σφαιρονώμεν καὶ νὰ ἐργαζώμεθα.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ

 ΑΚΑΔΗΜΙΑ